

MARCEL ŠTEFANČIČ JR.
24. 6. 2018 | MLADINA 17 | KULTURA | FILM

V Ciambri

A Ciambra, 2017, Jonas Carpignano

za +

Božje mesto.

V Ciambri je italijanski neoneorealistični film, v katerem imajo praktično vsi igralci isti priimek – Amato. A težko bi jim rekli igralci, ker igrajo sami sebe, zato nekajletni otroci že kadijo, ker pač kadijo tudi sicer, v realnosti, Pio (Pio Amato), glavni junak, ki jih šteje »že« štirinajst, pa tudi pije. Njegovo vsakdanje življenje ni vsakdanje. Celo prvi blowjob je že na vidiku. A ne povsem brez razloga: Pio mora na hitro odrasti, hočem reči, skozi rituale odraščanja mora po hitrem postopku – njegova očeta (Rocco Amato) in brata (Damiano Amato) so namreč zaprli, tako da mora zdaj prevzeti »družinske zadeve«. Kot Michael Corleone v Botru.

Film V Ciambri ima strukturo Botra. Spoštovanje je tu vse. Ciambra je romska skupnost v Kalabriji, geto na jugu Italije, kjer živijo štiri generacije romske družine Amato, ki se utaplja v revščini, smeteh, hrupu, boju za preživetje, policijski represiji, pritiskih 'Ndranghete in apatiji države. Pio, poln življenja, sorodna duša šestletne Hushpuppy iz Zeitlinovih Zveri južne divjine, ne more daleč. Dvigal se itak boji, vlak pa je zanj prehiter – Pio je brez perspektive. Socialno se nima kam prebiti. Njegov ded se spominja časov, ko so bili Romi še svobodni, ko so lahko prosto potovali, zdaj pa se ne morejo več premakniti: »Sami smo proti svetu!« V času, ko vsi kritizirajo patriarhat, je Pio zadnji, ki bi ga kritiziral, navsezadnje, patriarhalna hierarhija je utrdba, ki to romsko skupnost ščiti pred neoliberalnim viharjem in razpadom. Pio sicer neprestano ponavlja, da je že odrasel, toda preživetja tej alternativni skupnosti ne jamči odraslost, temveč patriarhalna organiziranost, povsem jasna in stroga hierarhija, ki je zvitejša od neoliberalnih zvijač. Film, ki ga je posnel Jonas Carpignano, avtor Sredozemlja (in produciral Martin Scorsese), Amatovih ne gleda zviška, ampak pusti, da Amatovi zviška gledajo nanj, ali bolje rečeno – obnašajo se tako, kot da ni ne kamere ne filma. Kar nas spomni na dobre stare italijanske neorealistične filme, v katerih se je skozi revščino prebijala prva generacija povojnih naturščikov. Amatove vsak dan čaka nova vojna. (Kinodvor)